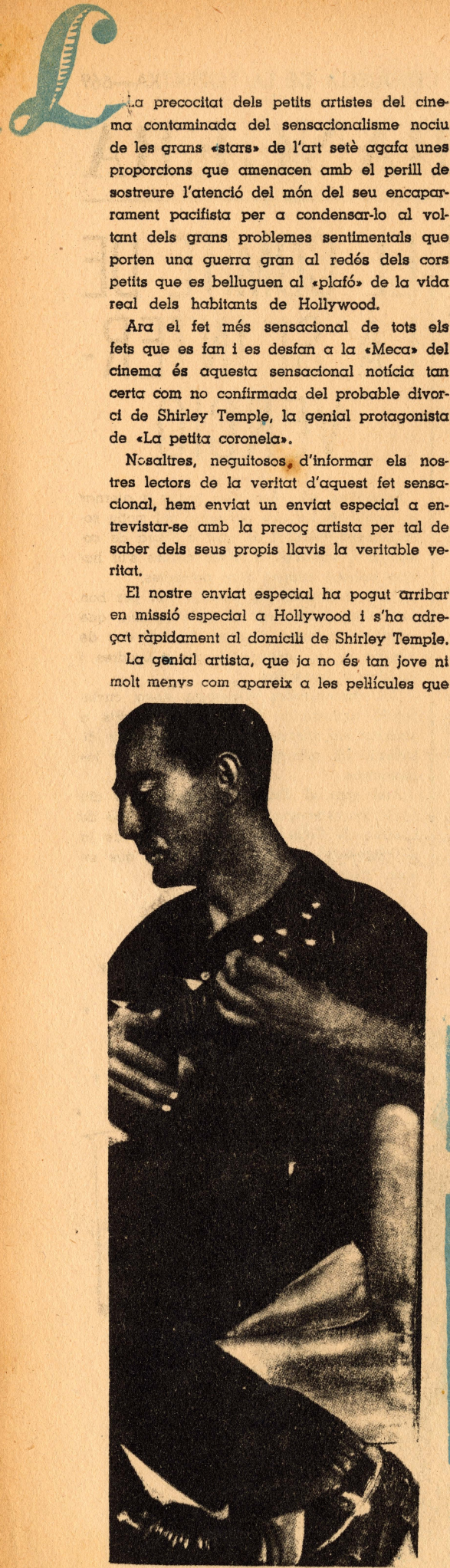

KALERS

— Veu aquestes bombes? Doncs són caríssimes!
— I no els abonen res retornant el «casco»?

Buster Keaton (Pamplinas) l'home que mai no havia rigut

Es divorcia Shirley Temple?

A nosaltres ens sembla que no... i altres ximpleries

Reportatges, enquestes, mentides i veritats, per Pere Gallarí

Shirley Temple, la precoç protagonista de «La petita coronela» que ens té el cor en un jai!

nyol sota el títol suggestiu de: «La niña grande».

CURS DE DECLAMACIO!

El cinema, com totes les arts modernes i tots els espectacles en particular, aporta una nova concepció plàstica oposada als vells prejudicis de conservatori que prenen abans aquestes suggestives activitats.

Aquesta foto, que no és «Manasé» ni «foto de arte» ni «Pentafía» ni res que no sigui honest, ens presenta en el seu aspecte més interessant i apreciable les dues alumnes més aplicades del curs de declamació de les escoles de preparació professional que manté una acreditada marca cinematogràfica acreditada més que res pel sentit pràctic amb què copsa el gust dels seus admiradors i el mèrit artístic de totes les seves produccions i superproduccions.

El sentit intuïtiu del director ha comprès perfectament la relació melíflua que hi ha entre certes corbes sinuoses i una veu avellutada que sigui vehicle d'una elemental declamació i ha sabut triar els mèrits d'aquestes dues senyoretes que, si amaguen la cara, és només per un senzill esperit de modestia que tothom els ha d'agrair.

BUSTER KEATON HA PERDUT LA JUGUESCA!

L'ànima sensible de «Pamplinas» l'ha traït quan ell menys ho esperava.

Buster Keaton, com tothom sap, tenia fama de fer riure tothom i que a més ningú no era capaç de fer-lo riure a ell.

Aquesta tenacitat nostàlgica del rostre galvanitzat del protagonista de tants films hilarants havia preocupat els grans psicòlegs que creien que Buster Keaton era un amoral o que patia d'amagat una gran tragèdia sentimental inconfessable.

«Pamplinas» hagué de patir per molt temps les iniciatives experimentals dels despietats espontanis que el volien fer riure a costa de tot i el feien objecte de bromes diverses tan pesades com de mal gust.

«Pamplinas», impertèrrit, seguia enriquint-se fent riure el proïsme i arribà a vanar-se que ningú no era capaç de fer el mateix amb ell i, per confirmar aquesta seguretat en la correcció dels seus muscles facials, féu la juguesca de donar tots els seus guanys a qui fos capaç de fer-lo riure o tan sols somriure.

Tot anava com una seda i «Pamplinas» anava acumulant guanys sense que la juguesca els fes perillar gens ni mica.

Però no hi ha res que duri cent anys, com diu la dita, i un bon dia de la passada setmana inopinadament i sense proposar-se tal cosa un innocent xofer de taxi de Hollywood ha fet perdre a «Pamplinas» la fabulosa juguesca que en mala hora havia fet. No penséssiu que li féu pessigolles ni

Clark Gable a la barberia!

que li ensenyés el taxi a la mà com si fos «Nuestra Obra» ni que li tirés al nas polvora d'aquells de fer broma.

El fet esdevingué tan senzill com insospitat. Buster Keaton sortia de missa i agafà un taxi per tornar a casa.

Un cop dalt del cotxe s'adonà que el xofer no s'havia adonat que ell fos a dalt distret com estava llegint un diari.

—Egem! —féu «Pamplinas» amb tos nerviosa per fer-se notar.

—Ai, dispensi —respongué el xofer tot amatent posant el cotxe en marxa i guardant-se el diari a la butxaca després d'haver baixat bandera—. Es que estava llegint els acords del Comitè de la no intervenció de Londres.

Sentir parlar del Comitè de no intervenció i perdre la juguesca Buster Keaton, fou tot simultani.

Li agafà una passió de riure que encara li dura...!

LA FABULOSA REMUNERACIO DELS ARTISTES CINEMATOGRAFICS

Hi ha molts somiatruïtes que creuen de bona fe que els artistes cinematogràfics lliguen els gossos amb llançonisses de Vic.

En canvi, n'hi ha d'altres que es pensen que tot el món cinematogràfic del món és el Comitè Econòmic i que tothom fa el fet per tres drets i roba bruta.

Tan descabellada és una idea com l'altra. Les coses són veritat en un terme mig. Però la cosa té més tendència naturalment quan es tracta de constellacions de primer rengle a ésser propensa a la falla, o sigui a la fabulosa retribució.

Aquesta foto de Clark Gable és sense voler una prova documental del ben pagats que són els homes del cinema a Hollywood.

Aquesta documental representa Clark Gable a la barberia.

Voleu una prova més palesa que els artistes de cinema es guanyen bé la vida?

Si no fos així, com es podrien permetre aquests luxes tan cars?

EL QUE MENGEN LES ESTRELLES

Una enquesta realitzada fa poc per un setmanari quadrimestral novalorquí deixa entreure que les estrelles cinematogràfiques

són honestes i poc menjadores com aquella senyoreta de l'auca.

En canvi, són amb el menjar capricioses i molt exigents en la qualitat. Totes tenen preferències que volem registrar per tal d'estimular l'apetit dels nostres lectors.

A la pregunta del setmanari quadrimestral novalorquí:

—Quin plat li agrada més?

han contestat així:

Greta Garbo: els ous ferrats.

Joan Crawford: els macatrons.

Bebé Daniels: la sopa d'all.

Charlot: els spaghetti amb embut.

Gary Cooper: el conill amb samfaina.

Mae West: la carn de porc.

Chevalier: la bullabesa.

Aquesta llista es faria inacabable i a més ens hem adonat que, quan més s'allarga, es torna, no sabem per què, més empipadora. Per altra banda, la manca d'espai ens aconsella reduir-la.

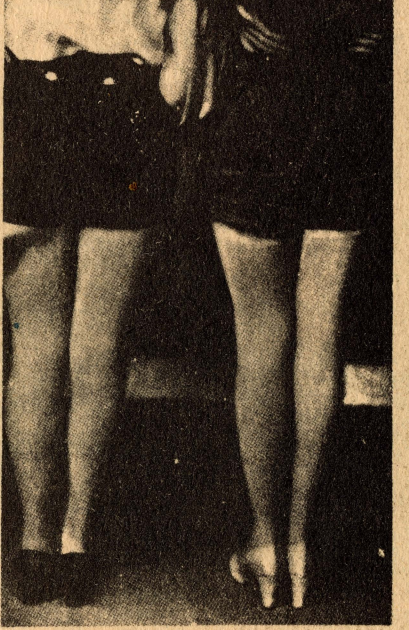
UN GRAN NEGOCI DE SINCRONIZACIO

Salamanca, 30.—Acaba d'arribar el gran sincronitzador alemany von Gos, que és l'inventor de la genial idea de doblar en espanyol tots els voluntaris nacionalistes estrangers de Franco que, segons ha dit Mussolini, són 40.000, però, segons ha callat, són de debò més de 100.000.

La idea s'ha començat a posar ràpidament en pràctica i per a perfeccionar-la més amb vistes a un resultat eficaç s'ha pensat que potser caldrà ensenyar als indígenes una mica d'accent estranger per despistar.

Val a dir que això darrer no donarà gaire feina, puix que els naturals del país, com tothom sap, ni són molts ni en tenen res, de voluntaris.

Els altres tampoc no ho són, però, com que són estrangers, d'alguna manera s'han d'anomenar.

Les dues alumnes més aplicades del Curs de Declamació

KALDERS

—I tu no t'has incorporat?
—Ja ho crec! Sóc de les «Fuerzas del Ebro».